

Хваналъ Петъръ орлето, съгледалъ сълзи въ очитѣ му и рекълъ:

— Ти, който въ облацитѣ летишъ, пакъ отъ моитѣ ржицѣ не можа да избѣгашъ и сега плачешъ...

— Ахъ, не затуй азъ плача, а за моя братецъ. Дѣ да бѣше той живъ сега, та не твоитѣ два сокола, ами и двацетъ да бѣха, пакъ нишо не можеха да ни сторятъ. Но да изсѣхне тая проклета ржка, шо нази раздѣли и братъ ми погуби.

— А кой го погуби? — запиталъ Петъръ.

— Ахъ, — отговорило орлето, — въ единъ зименъ день, въ една виелица и силна буря, ние летѣхме надъ Черното море. Бурята ни сви и ни свали на една гемия. Шомъ току стѣпи братъ ми върху едно вѣже на гемията, гемиджията, ржката да му

изсѣхне, махна и го удари. Братъ ми трепна и падна мъртавъ въ морето... И азъ останахъ самичккъ... И сега самичккъ безъ братецъ, безъ опора, твоитѣ соколи ме хванаха. А ако да бѣше братъ ми!... — рекло орлето и пакъ заронило сълзи като градъ.

Като чулъ това Петъръ, ударилъ се въ глава съ двѣтѣ ржицѣ и рекълъ:

— Ахъ, шо направихъ азъ? Шо поржчахъ на Ангелина?

Пусналъ орлето, качилъ се на коня и полетѣлъ къмъ дома... Бѣгалъ коньтъ, бѣгалъ, изгубилъ сили и падналъ мъртавъ на пѣтя. Припналъ тогазъ Петъръ пѣшкомъ... Съгледали го отдалече братъ му и Ангелина. Легналъ братъ му, прѣсторилъ се на умрѣлъ. Снаха му го покрила съ бѣли покривки, запалила свѣщи край него и почнала да плаче и нарежда.